

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik **minden vasárnap.** Ára 3 hóra csak egy forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, nov. 17. 1867. 33. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

Népdalok.

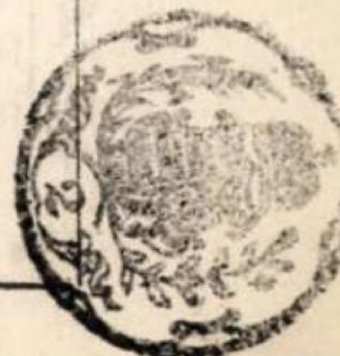
Ad notam : De szeretnék be szeretnék
Kossuthal én beszélni.
Megkérdeném, a magyarnak
Lehet-e még remélni. stb.

Bus a nemzet, — kvótát nemzett,
Azt sem tudja, mit csinál?
Deák erős, — kevés a hős . . .
Pest vármegye retirál.
Huzd a marsot hátrafelé
Te czigány!
Sirva vigad most a magyar . . .
Igazán.

Már ha én az országházban
Követek padján ülnék . . ?
A többséggel teremtüttse.—
Egy huron nem pendülnék.
Megkérdeném a Deáktól
Magától:
Mennyi jussot nyirbál még el
Szegény magyar Hazámtól?

Már én többé — soha többé
Magyar huszár nem leszek,
A csákómra ékességnek .
Kokastollat nem teszek;
Mert a kokas csak azt kuko-
Rikolja:
Hogy a magyart ezután is
Csak a német rikhtolja.

Már én többet, soha többet
Késő estve nem járok,
Elcsipnének elcsuknának
Engem a komiszárok.
Ugy járnék mint Böszörményi
Ujsága . . .
Viradatra elfogatna
Wenckheim ő méltósága!

A magyarnak, szegénykének
Alighogy van kenyere,
Még is nyuzzák, most is huzzák
S nyikorog a szekere.
Mikor derül valahára
Hajnala?
Csak messziről beszél hozzá
A megváltó **Angyala!**

Hevesmegye ablakában
Kiviritott a rózsa. —
Kossuth Lajos kalapjára
Ráhajlott a bimbója.
A miniszter busul érte
S harangos.
Hej de Kossuth csak azt mondja:
„Leszek én még a rózsámmal
Szabados.“

KONDOR MARCZI.

Történelmi okmánytár.

III.

Ackheim budai basa levele Pécs városához 1687-ben.

Ti lázadó hitetlenek! Talán nem hallottátok hirét Eger városának, hogy épen azon bünbe estetek, melybe esék Abony és N. Várad, Körös és Kolozsvár! hát már nektek is van egeretek? A nagy próféta szakállára mondom, kiestek a hatalmas Padisah kegyelméből, ha eszetekre nem tértek, és rajta kivül mást is ismertek uratoknak.

Allah kérim, Allah akbár, Muhamed rosul Allah! Tudjátok meg a Padisah nagy és hatalmas, mióta a frankok királyához — ahoz a vagabundus parvenühöz — leereszkedék a maga fényes trónusáról, és együtt csibukozék vala ő vele, iván egymás kedveért egy portiót a bóditó mákonyból is az örök béke zálogául.

Ti eszeveszett gyaurok! hát illik az, hogy először a mi lábainkhoz rakjátok a bizalom harácsot, igérvén nekünk hüséges alattvalói engedelmességet, — és mostan még is egy hitetlent választottatok tolmácsul kit már én egy izben mint notátus lázadót kiüztem a próféta paradicsomából.

Nincsennek e köztetek e hivatalra alkalmatos, engedelmes, ártalmatlan jóravaló, szolgálatra kész csauszok, kik meghajolva alázattal csokólnák meg a próféta kaftánjának a szélét — és vakon engedelmeskednének a basák parancsainak?

Megbolondultatok, hogy oly makacs gyaurt akartok küldeni a mi fényes orczánk elé Budára, kinek nyakára a hatalmas rettentő Padisah már zsineget is szánt egy alkalommal s Alláhra és a próféta papucsára mondom, meg is kapta volna azt, ha a hitetlent janicsáraink körömi közé kaparithatták volna.

Mért nem hallgattatok a mi csauszunk Miksics szavára? ki komendált volna nektek oly becsületes kurafit kire bizvást számithattunk volna, hogy a mi emberünk? Söt a mint füleinkhöz jutott, ezen emberséges kötnivaló hazátokfiát még ki is kisértettétek a város határából, ezt valóban nem cselekedtétek okosan, hogy egyuttal el nem páholtátok, mért nem hajtotta parancsolatunkat ügyesebben végre a pimasz!

Azért is édes fiaim! adom nektek azt a jó tanácsot ne kutyálkodjatok, mert gentlemani bugyogómra esküszöm, ha nem tánczoltok ugy a mint én fütyölök, olyan száz pálczát veretek a talpatokra . . . nem, azt nem veretek, nehogy muszkának tartsatok . . . . hanem olyan bimbasit küldök a nyakatokra komiszárius képiben, ki mindaddig ott fog ülni, valamig csak eszetekre nem tértek és a nagy urnak meg nem hódoltok ti szolgák!

Sose lássam a próféta paradicsomát ha ugy nem lesz. Titeket pedig kergessenek a dzsinek pokolba, ha más képen lesz a hogy a nagy ur hüséges szolgája parancsolja. Rettegjetek hitetlen lázadók!

Ackheim
budai basa.

Eredeti levelek.

XL.

Téns uram!

Na bezzeg ugyan megakadt a minisztérjom a nemes vármegyékkel, vót is miatta perpatvarkodás meg czivakodás az országgyülésen, biz uram! ha nem olvasnám az ujságból hát else hinném, hogy annyi okos uri ember csak ugy marakodik egymással mint a piaczon a kofa, elhidje kigyelmed téns uram! hogy hát én a magam esze szerént nem tartom helyesnek az egész dolgot, mert hát bolond az, a ki által nem látja, hogy a téns vármegyének is van jussa a maga igazságát védelmezni.

Csudálkozom rajta, hogy miért nem birják meg érteni az egész dolgot? pedig hát nagyon könnyü az, hanem hát nem kell zsákba macskát árulni, mert mingyárt elmondom én, hogy milyen sorja van ennek a dolognak, a mit tudom hogy megért a ki nem hunczut vagy nem bornyu.

Na téns uram! hát hallgassik ide kigyelmed, teszem azt, hát hogy én vagyok a vármegye, a kezem alatt való gulyával együtt, a minisztérjom meg a tisztartó, számtartó, kasznár, ispán megtugyggy a feki meik, az országgyülés meg a goróf vagy az uraság, a kinél én szolgálok.

Jól megértse kigyelmed téns uram! még azt is, hogy a juhász bojtár, a csikósbojtár, a kondásbojtár velem együtt mind külön vármegyék. Mán most osztán ha a gulyába kiüt a dög, oszt ha valami más határba való jó lúdoktor valami jó orvosságot komendál, a mitől a dög meg szünik és én azt szivesen fogadom, s gyógyitom vélle a jószágot, hát már azér engemet el kell csapni, s helyembe valami értetlen kocsisfélét tenni a marhához? a ki csak a lúhoz ért, és ha én e miatt elmondom a tiszttartónak, hogy nincs igazsága és az uraság kárára tette meg a kocsist gulyásbojtárnak, hát már engemet ezért vasba kellene verni s még a mellett a gorófnak is mindenféle álnoksággal tele verni a fejét?

Vagy ha teszem azt, a juhnyáj megrühesedik, oszt a tiszttartó azt parancsolja, hogy minden juhnak elkell vágni a farkát, hogy meg gyógyuljék, és ha a juhász

azt izeni neki, hogy: ha tetszik vágja el az ur a magáét, de én tőlem ne kivánjék olyan bolondot; — hát már ezért a juhászt is elkell csapni, s a grófot is rá uszitani? a ki annyit se ért hozzá, mint én a német tánczhoz.

Ugyi hát téns uram! hogy nem járja? — lássa kigyelmed igy van az is, a mi felett most czivakodnak olyan erősen, hejj pedig dehogy nem érti azt ott sok ember, dehogy nem érti, hanem hát csak látom én, hogy sok farizeus van a világon bajnak és veszedelemnek.

Mondja meg csak kigyelmed ides téns uram! hogy hát az olyan képviselőfélék mire valók, a kik seregestől kinn ácsorognak addig, a mig valami erős dolog folyik odabennt a nagy házban? ugyi, hogy azért nem mernek azok odabe lenni, mert nem értenek a dologhoz? — oszt inkább azt tartják, hogy ugy sem ér 5 forintot a miért odabe vannak lomnak; más meg azt tartja rólok, hogy ha akarom v e m h e s, ha akarom nem v e m h e s, már osztán azok a községek és vármegyék, a kiket ezek a jó urak képviselnek, bezzeg várhatnak az alkotmányos jussra.

Szegény Magyarország! már neked hát a fapénz is jó? bizony szegény állapotra jutottunk. Lám téns uram, igy van az, mikor a voksot bivaj huson meg pálinkán vásárolják meg a követválasztásokon, még is van olyan sok bolond, a ki haragszik érte ha az igazat meg mondják.

Olyan ember kék sok mint Tisza téns uram! Ghyczy Böszörményi, Bobori meg több becsülletes jó ur ott a baloldalon, de bizony már az olyan hajdan erős gyenyerális mint vagy kettő van ott, a meik se hideg se meleg, s a szavazáskor ugy külön válik mint — zsendiczébe a turó, biz az ilyen bal oldalbordák nem elég erősek védelemre azon az oldalon, melyen a nemzet rendithetetlen szive egy tömegbe becsüllettel oltalmazza szent vagyonát az országnak. Hiába csak nem katonának való a törőényhozás.

Garibaldit is elfogták megint azt hallom, be is csukták valami várba, na de majd kieresztik ükemét még, csak már késöre ne essék; meg mondtam ugye? hogy annak a talián bolondságnak is vége lesz nem sokára — hejj biz addig bolondozik az a Napoleon! hogy majd megint kellner lesz belőle, meg ánglus policzáj vagy amerikai kengyelfutó, hanem ha megint a lesz, nem tom hogy válik megint császárrá?

Na de hát addig is isten áldja meg kigyelmedet téns uram.

Karakán Marczi
gulyásbojtár.

Politikai operette

(borozásközben éneklik:)

Álszenti Hájasi Nepumok, plébános.
Szolgalelki Iszák Mátyás, kántor.
Nyuzódi Alattomos Pál, beamterből lett notárius.
Kapadohányosi Talpas Gergely, községi biró.
Nyakasdi Szókimondó Pista, kálomista rektor.

Hájasi Nepomuk.

Áldott legyen a Jehova!
Hogy a **jobboldal** felett . . .
Csodaszerüen őrködik . . .
A menyei kegyelet.
Győznek baladnak előre.
Szavaznak ők nyakra főre.
Alleluja! alleluja!

Iszák Mátyás.

(magában: *Óh! mi pompás ez a lőre,*
Iszom még egyet belőlle)
fenszóval. Óh csókolom szentelt ajkad
(*nagyot huz a kancsóból.*)
Drágalátos páterem!
Az a Kossuthféle izé . . .
Biz nekem se kenyerem.
Az én emberem is Deák!
Énekeljük neki tehát . . .
Alleluja! alleluja!

Alattomos Pál.

A béke zöld olajágát
Hordja a „jobboldali!"
Az „osztrák-magyar" kérdést csak
Igy lehet megoldani.
Óh mily bölcsen cselekszik hát
Deák majoritása . .
A mikor a honvédsereg
Közös sirját megássa.
Haj!! hegyes a honvédbajusz
El a gyilkokkal örökre . . .
Hisz a béke százszor szebb.
Örök béke! jöjjön el hát
A te áldott országod . . .
Hogy stólát adót fizessen
A nép, mely nem kvótázott.

Talpas Gergely.

Ni rekturam; hát ezeknek
Ez a rendszer, alkotmány?
No nem csuda, ha a svarczgelb
Rongy fityeg Buda tornyán,
Csak megveszett ez a világ!
Látom hogy fiam Jani!
Soha sem fog mint bakkancsos
Honvéd ruhát hordani.
Megkesergik még a kvótát
Azt a közös portiót.
Minek fejében a német
Zsebre rak száz milliót.
Mit szóljunk már mindezekre
Tisztelt komám! rekturam?
Hej! elhigyje már én nekem
Minden kedvem oda van.

Szókimondó Pista.

Hát csak annyit biró koma!
Lesz még a békára dér . . .
Mely a pecsovicsoknak majd
— A mint dukál — hasig ér.
A mikor is Hájahegyes
Iszák Mátyás s Nyuzódi!
Ő kelmöknek, tanácsos lesz
. . . Kissé félre huzódni.

Szittya.

Egy miniszter, mint oroszlány szeliditő.

Tigriskörmök.

Azt mondják a kutyaharapást a szőrével gyógyithatni be leginkább.

Görgei árulása, melynek következtében a hősök hősei kivégeztettek, ugy fájt a nemzetnek, mint a kutyaharapás.

Most a hősök emlékére oszlopot emel a nemzet, s hogy annál nagyobbszerübb legyen az emlék, — az aradi lelkes hölgyek árucsarnokot állitottak, hol apró csecsebecsékért szép öszveget vettek be. Igy hegesztgetik az árulást... árulással.

Adja isten, hogy maguk az áruló szép leányok is kelendők legyenek még ezen a farsangon.

A cultusminiszter ur előterjesztése folytán a polgári házasság is majd csak létre jön már s nyilvános törvényé válik.

Hát a szegény katonák, papok és mások, kik hivatásuknál fogva nőtlenek, még ezután is csak privative nőszülhetnek?

Mióta a nagy urak a közösügyes bugyogóba lelik fel üdvöségöket, azóta vidéken az urodalmi tisztek is mig raint kapnak a magyar nadrágban s vetélkedve viselik a bugyogót.

„Wie der Herr! so ist der Bedienter!" azt mondja a német.

Az „Esti Lapok" magasra törekvő szerkesztője feljajdul a pécsi választásra mondván: miképen lehet az hogy egy város Deáknak és a mostani kormánynak bizalmat szavaz, és azután Kossuth Lajost választja követének?

Hát ugy lehet édes Pálffy ur! hogy előbb a közösügyes kaptára huzott tisztviselők kedveskedtek szinből; mostan pedig a szabad polgárok nyilatkoztak szivből.

Atyámfiai fiatal papok! Krisztus követői az urban. Ha valakinek valami sérelmi panasza van az egyházi felsőbbség basáskodásai ellen s azt orvosoltatni akarja a d..t..i egyházkerületen, hát jól meggondolja dolgának elejét végét, mert ott ül ám a panaszlott felsőbbség is a zöldasztal mellett; már pedig régi közmondás az, hogy: varju a varjunak szemét soha ki nem vájja.

Ergó ha valakinek bőrét nyuzni kezdik, fel ne jajduljon, mert ott a felsőbb táblán meg egészen lerántják. Szja hiába.. „az egyházi felsőbbség tekintélyét fenn kell tartani." (Nem csak Rómában hanem dunántul is.)

Fehérmegye hirszerint névváltoztatásért folyamodott a miniszteriumhoz, mi végett előleges csere alkuba is bocsátkozott már Árva vármegyével.

Görgei megtiszteltetése.

(első felvonás közkivánatra).

Az Üstökös kolléga mindig csak a csizmadiák hazafiságát dicséri, pedig hát a molnár sem kutya ám. Még pecsovics molnárt nem látott Ludas Matyi. Minap is Veszprémben a molnárok egy jámbor asztalosmestert, ki a főpapoknak szokott gyalulgatni s ezért a közösügyi politika buzgó hive, közösügyesen jól elzsákolták.

Denique csak sok esküdt ellensége van szegény Matyinak, különösen az apró cseprő, csuszó mászó, tedd ide tedd odaféle tisztviselőcskék seregéből.

Hallom, hogy Fehérmegyében is regnál a többek közt egy hetvenkedő esküdtecske, ki — ha a közösügy Matuzsálem életü leend — pompás Bach huszárnak nőheti ki magát. Ő esküdtsége a Ludas Matyiról csak nem rég is ugy méltóztatott nyilatkozni, hogy ez a lap csak „parasztnak való.“

Kedves esküdt fráter! a paraszton ma már nem a becsületes földmiveseket értjük, hanem az olyan tökfilkót, ki mint az esküdt uraságocska nem tisztviselőnek, de csakugyan „parasztnak való.“

Mi külömbség van a pápista és protestáns pap között?

Hát csak az, hogy az első tisztelendő (infuturum) az utóbbi pedig már (inpraesenti) tiszteletes.

Pater Greutner most a legviczczesebb ember a Reichsráthban. Legujabban azon felfedezést tette, hogy az apró cseprő keresztek száraira puskacsöveket, a nagyobb feszületekére pedig ágyukat kellene alkalmazni s ezeket kell a szent atyák közt kiosztani, melyekből aztán szentelt golyóbisokkal lődöznének a ... konkordátum ellenségeire.

Midőn Görgeit a mult napokban megmacskamuzsikálta a fiatalság, a mágnás kaszinó előtt megállott és nagyban éljenzett, — mire az ablakok kinyiltak s egy szejpesz hang kérdezé onnan felülről: „kit éltetnek?“ „Kossuthot“ vala a dörgő válasz. „Fidonc“ rögtön be lőn téve minden ablak. Azt gondolák a jó urak, hogy valamelyik lókinzó vagy koppónemesitő sportmannt illetett az nagyszerű óvátió.

Vetett az alföldi ember épen, midőn a 49-i hadjárat alkalmával néhány ellenséges vasas német mellette ellovagolt.

„Mit veszödni hijába paraszt ember — szólla egyik lisztes zsák — ki dadogá kissé a magyar nyelvet — hisz a mi terem ugy is a miénk meglesz?“

„Adja az isten uram! — szól a földmives felfohászkodva — épen kendert vetek.

Minap az országgyülésen...

Minap az országgyülésen
Képviselő Csernátoni!
Mondá, hogy ha meghallgatják...
Szüz beszédet fog tartani.

Elmondá hogy Eötvös báró!
Hol **kitakar** hol **betakar**...
Mindent üres szép szavakba...
S a **manó tudja, mit akar**?

Hogy a kormány és a pártja
Magukat most nem jól érzik, —
Mikép Bodóné asszonyság...
Midőn a bor árát kérik.

És hogy a hazafiságból
Spekulátiót nem csinál...
Szegényebbül fog meghalni
Gorove és Lónyainál

Meghiszem, hogy a többségnek
Egy cseppet sem tetszett biz az...
Szjah! nem jó azt elmondani
Sokszor, a mi szent és igaz.

Csernátoni beszédébe...
Még is volt egy szarvas hiba,
Nem a **„félsz" politikája,**
Se nem az **impotentia.**

Rosz volt a consequentia,
A bakot csak azzal lőtte:
Mivel a szüz beszédébe...
Bodónét is bele szőtte.

Antipáter.

Adomák.

Nagy traktákat adott a győr megyei főispán instellátiója alkalmával a megye bizottmányának, kiszli számra hozotta Bécsből a franczia pezsgőt. Mikor aztán már javában folyt az eszem iszom leereszkedett a méltóságos gróf a ködmönös bizalmi atyjafiak közzé is, és felköszönté őket nagy nyájasan, diktiója végére oda szurván ő méltósága következő szavakat is: „e l v á r o m é s s z á m i t o k ö r ö k r e, h o g y m i n d e n k o r v e l e m f o g n a k t a r t a n i."

„Számithat méltóságos főispán ur! számithat" — felelék egyhangulag a falusi birák, kik ugy nyakalták a franczia pezsgőt, mint gődény a Rábcza vizét.

De bizony láttuk, hogy a kálkulus megbukott és nem igen számithatott a főispán ur a ködmönös bizottmányi tagokra, mert daczára hogy megitták a pezsgőjét, — Győrmegye bizottmánya még is csak felirt a kormányhoz Heves mellett.

J. pápai tanárnak szokása volt néha néha tréfálni tanitványaival. Egyik napon a mesterembereket t i. Kovács, Szabó, Asztalos, Molnár, Pintér, Lakatos nevüeket szóllitgatta fel a feleletre, másik napon pedig a muzsikusokat mint p. o. Sipos, Dudás, Hegedüs nevüeket.

Volt a tanitványok között két Dúcz nevezetü is. Ezeket a tanár szinte egyszerre hivta fel, mondván:

„Lássuk most mit tud a pár-Dúcz (párducz) E tréfa óta maig is rajta maradt a két Duczon a párducz név.

A vigkedélyü K. gróf szeretett a czigányokkal tréfálódzni. Egyszer Fóthra kocsizván, látja hogy egy czigány irgalmatlan két rosz gebéjével vele szemközt jő.

„Lassan hajts Pista! ha a moréhoz érünk" szóla a gróf kocsisának.

Midőn tehát egymás mellé hajtattak, a gróf megszólitja a czigányt: „hé czigány! nem cserélünk lovat?"

— Azs is huncsut á ki nem cserél — fogá tüstént szaván a grófot a czigány.

Mit volt mit tenni a grófnak? — a dádét csak arra kérte. hogy legalább Fóthra hajtathasson be lovain — s azután a csere csakugyan megtörtént.

Tekintetes nemes nemzetes és vitézlő Salaváry Menyhért ur Nagy kállói földes ur volt régenten hajdanába. Még akkor Debreczenben csak egy borbélymühely volt. Tekintetes Menyhért ur Debreczenbe járt borotválkozni 5 lovon, de azért hogy öt lovon járt, nem mind az öt érzékével járt és költ a világba, szóval nagy tökfilkó volt, és szörnyü sokat adott az ő nemesi nagy mivoltára és rangjára, mint ahogy ma is a tökfilkók átaljába szoktak. Denique a mint be megyen Debreczenbe, elballagott nagy feszesen a borbélyhoz s a mint a boltajtó elibe ért, azon betekintett vagy kétszer, hanem a mint harmadszor is huzamosabban kukucskálna befelé, — az ajtó mögött álló borbély inas rákiáltott, hogy „bakk!" persze nagyon meghökkent a tekintetes ur s szinte ugy vissza tántorodott, — hanem eszébe jutván az ő nagyszerü ki vólta, ujra benézett — s rá förmedve az inasra, mondá bakk még egyszer, hát erre arra a kinhalálodat, most tudom már hogy ki vagyok; — de persze azután meg a borbély inas ijjedt meg mintha csak egy pár éles borotvát nyelt volna el.

Ozsonnát kért Miska suszterinas asszonyától.

No ne busulj Miska! kapsz egy kis vajas kenyeret — itt van ne.

Kezébe veszi Miska a kenyeret s elkezd keservesen sirni.

Kérdi az aszonya, mi bajod te gyerek?

Jaj jaj elvesztettem a szemem világát, megvakultam, oda vagyok.

„Hogy hogy vakultál volna meg ily hirtelen te?“.

— Jaj mikor ez a kenyér vajas, aztán én nem látok rajta semmi vajat.

„No ne ordits!“ itt egy kis sajt .. fogjad — engesztelé a májszterné asszony Miskát.

Hála Isten, látok már — szól az inas ujjongva — most meg már ugy megjött a szemem világa, hogy még a sajton és átlátok. Persze, mert igen vékony szeletet metszett a majszterné.

Sziporkák.

Paraszt legény: Nézd Örzse, egy pár strimfli (harisnya) kötőt hoztam.

Leány: De mit csináljak én a harisnya kötővel, ha nincsenek harisnyáim?

Anya: De leányom, mit gondolsz. Te álarczos bálba akarsz menni és elfelejtetted, hogy gyászunk van?

Leány: Óh! nem mama! épen azért öltöztem szerecsennőnek!

Naplopó: Teringettét! három napja hogy futkosom szerteszét, s nem találhatok magamnak szállást.

Barátja: Pedig temérdek szoba van most kiadó.

Naplopó: Mit használ az, ha akár hova megyek, az van kiirva!

„Hónapos szoba kiadandó egy szolid ur számára“ s oda csak nem mehetek.

Anya: De leányom! ha te a nevelő nénivel oly goromba leszesz, ő ismét el fog menni.

Leányka: Miattam tudom nem megy el, — hanem azt is tudom, hogy mi miatt megy el, ha elmegy.

Anya: Nos?

Leányka: A papa miatt, mert az őtet mindig csipdesi. —

Bement a juhász szamarán a városba s az utczán ügetve akarván haladni, ugyancsak döngette fültövön a különben is lusta fülest.

Látván ezt egy uri ember, ki tagja vala a mérsékelt állatkinzó egyletnek, oda ugrik a juhászhoz és boszusan rárivall, hogy miért veri azt a szegény állatot botjával, s azzal elkezdi ütlegelni maga is a juhászt nádbotjával.

„No uram!“ — felele a juhász sértődve — látom én hogy csak igaz az az életben, „barát a barátjának mindig pártját fogja.“

Akasztani vitték a czigányt. Utközben arra kérte a papot, hogy hivjanak elő egy doktort, ki eret vágjon rajta. —

„Miért akarsz most eret vágatni fiam!“ kérdé a lelkész.

„Hát csak azsért sent atyám — ugymond a more — mindig hallottam, hogy azs érvágás hasnál a halál ellen.“ —

Letörött az uraság kocsijának a tengeje a szomszéd falu határában. Beküldvén tehát segélyért kocsisát a faluba, a biró egy pár tizedessel maga sietett a szerencsétlenség helyére, vivén magukkal egy ócska kötelet is. Midőn aztán megkötözve a tengely használható állapotba tétetett, az uraság megköszöné a szivességet, s megakará jutalmazni a birót.

„Sose tessék magát fárasztani — mond a biró — az a darab ócska kötél köszönetet sem érdemel, örömest szolgálnék én ujjal is a nagyságos urnak.

Antipáternek.

Ne féltsd te Kondort Antipáter!
Nem falja őt fel egy két páter . . .
Se egyik se másik.
Agyarkodkatnak reá szörnyen —
Agyaruk is kitörhet könnyen
Foguk belevásik.

Volt ő máskor is földhöz csapva . . .
S felugrott mint a gumi lapta,
És talpra állott.
Körülkapta már egész csorda,
De rajta még sem esett csorba . . .
Se szélylyel nem mállott.

Eszmékkel viv, hajt és dorongol,
Titeket huz ki a nyomorból . . .
Ő a nyakas fajta!
Utat csákányoz a jövőnek,
Előtte zuzni kell a kőnek . . .
Hogy járjatok rajta.

Jön idő majd s tán nincsen messze
Midőn a jog, szabadság lelke . . .
Minden szivet áthat.
Az önkény a sötétség férge,
A poklok fenekére tér le . . .
S többé fönt nem járhat.

Addig tehát baráti jobbot
Nyujtsanak egymásnak a jobbok,
Ki vivni a sikert;
Az ellennek pedig mutassák
A guny erős vaskos „dorongját“
S legyen szent a mi szent.

Kis Melankton.

Egy baranyai ember levele fiához.

Kedves fiam!

Ha te egésséges vagy, nekünk sincs semmi bajunk. Itt küldöm az avult köpönyegemet, csináltass magadnak egy öltözet uj ruhát. Az édes anyád is küld ezen levélben az én tudtom nélkül 5 forintot. Jóra forditsd a pénzt s tanulj, m·rt különben szamár maradsz lévén a te apád

N. N.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Mihály. No Iczik szomszéd! láttam már én is Görgeit, oly közel esett hozzám mint a szomszéd most ni.

Iczik. Tholánthán Mihály gazda is uttan vult a ü thiszteletére adutt kaczczenmusiknak pruba elüadásán?

Mihály. Mi tagadás benne — ott voltam biz én, de csak a bámulók között — de hisz volt annyi esze, hogy akhor nem mutatta a fogát, pedig ugyancsak hitta ám a publikum külömbnél külömb czimekkel.

Iczik. Hul láttha hát khend Mihály gazda?

Mihály. Furcsán jött ennek ki a sorja. A multkor a mint hallottam, hogy Görgei eljárogat az országgyülésre magam is kiváncsi valék látni, ugyan minő pofával jelenhet meg ottan? Keritettem tehát magamnak egy bilétet s azzal elmentem az akadémia palotájába. Alig hogy elhelyezkedtem a karzaton egy oszlop mellett, a mint lenézek, hát a lent ülő képviselők közül — nekem épen jobb oldalról esett — egy barna szakállu mosolygó uri ember a kezével ugyancsak integet felém, hogy menjek le ... No bizony gondolám magamban — mit keresnék én oly nagy urak között, majd bizony, hogy kitegyék a szürömet, de meg hát nem is emlékeztem rá, hogy honnan ösmerném én azt a hivogató urat — hát csak szépen megültem a magam helyén — nézegetve szerteszét — ha nem látnám e valahol Görgeit. —

Egyszer csak be toppan két ur s a bilétszedő kimutatja helyüket, az egyik épen már leakar ülni, midőn a másik igy szól hozzá:

„Ne ülj oda pajtás!“

— Már mért ne ülnék? kérdé amaz — hiszen ez a 49-ik szám. —

„Már pedig ne ülj oda, mert bepiszkolod magad.“

— Ugyan ne beszélj már olyan bolondot — hogy piszkolnám?

„Hát ugy ... nem látod hogy Görgei! a világosi kupecz ül melletted.“

Hát csak képzelje Iczik szomszéd! épen csak egy oszlop választott el tőle. Most lett előttem világos, hogy nem nekem integetett az a barna képviselő, hanem Görgeinek vagy is a mint az a derék uri ember igaz nevén nevezé a világosi kupecznek. Igy láttam én szomszéd Görgeit, még egyszer szeretném látni .. de csak felmagasztalva.

Iczik. Hagyja khend Mihály gazda ... hadd iljen sukáig ...

Mihály. Hogy kivánhat már ilyet Iczik szomszéd? igy nem leszünk jó emberek.

Iczik. De bizony khivánum hugy sukáig éljen ... hanem patikai urvussággal.

Ludas Matyi gyorspostája.

Mi hasna savasták
Meg a vasut kölcsönt,
Ha most a nem akad —
A ki adna kölcsön?
Csudar egy nácsió
Azs a farancsia!
Még azt kérdezsgeti:
Hol a garancsia?
Milyen jó lenne most
Egy kis magyar sereg?
Magyar arany, husas,
Ugy i majoritás?
Mingyárt lenne nálunk
Egy kis sekuritás!

Tisztelt gyüjtőink: Csalán Péter. Dudás Ödön, Beliczay Sándor és Birő Antal honfiak! szives bu·ga·mukért foga·lják hálás köszönetünket.

Beliczay Sándor bajtársnak. A szobrász dolgában szivesen eljáru k.

Székely Estánnak: Örülünk, hogy oly jó barátunk találkozott a székely földön, mint honfi.

Karakán Marczinak. a vidéki celebritást haza küldtük.

Sokatgondoló Péternek. Elhisszük, hogy csak ugy füstölög a nép feje attól a nagy gondtól, hogy mikor szabadul meg már a „Tabak-Verkauf“ tól.

Értesités.

Ujonnan érkezett előfizetőinknek csak november 1-től fogva szolgálhatunk példányokkal.

A kiadó-hivatal.

Legujabb örvendetes tudósitás.

Görgei megugrott Pestről.

Rajzoló **Ujházy**.] Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** [Metsző **Horváth.**

Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai). 3 korona-utcza 18. sz.